

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **M. W.**

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Letovancem
sídlem Lidická 544, 739 61 Třinec

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. února 2022, ve věci invalidního důchodu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Letovancovi, advokátovi se sídlem Třinec, Lidická 544 **se přiznává odměna** za zastupování a **náhrada hotových výdajů** v celkové výši 3 146 Kč, které mu budou vyplaceny ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z rozpočtových prostředků Krajského soudu v Ostravě.
- IV. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce pobíral od roku 2008 plný invalidní důchod, který byl od 1. 1. 2010 převeden podle nové právní úpravy na invalidní důchod pro invaliditu III. stupně. V roce 2019 žalovaná nejprve na základě výsledků mimořádné lékařské prohlídky ze dne 2. 10. 2019 snížila žalobci invalidní důchod na výši odpovídající druhému stupni invalidity a rozhodnutím ze dne 18. 11. 2021 pak žalovaná snížila žalobci s účinností od 6. 12. 2021 invalidní důchod na výši odpovídající prvnímu stupni invalidity. Proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 11. 2021 podal žalobce námitky, které žalovaná rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (napadené rozhodnutí) zamítla a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Nosným důvodem pro snížení výše invalidního důchodu žalobci až na první stupeň invalidity byl shodný posudkový závěr Okresní správy sociálního zabezpečení ve Frýdku - Místku a lékařky žalované, podle kterých činí pokles pracovní schopnosti žalobce z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu toliko 40 % a žalobce je proto invalidní v prvním stupni (vyšší stupeň invalidity nastává až při poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 50 %).
2. Proti (napadenému) rozhodnutí žalované podal žalobce dne 28. 4. 2022 včasnou žalobu, ve které navrhoval jeho zrušení. Poukázal na to, že mu byly přiznány mimořádné výhody III. stupně a na výsledky svého vyšetření ze dne 12. 5. 2019, se kterými bylo podle jeho mínění manipulováno. Podle žalobce bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečně objektivizovaného zdravotního stavu, kdy byl posuzován pouze v časovém horizontu 3. až 4. hodin, což není celodenní zhodnocení 24. hodinového dne a takové posouzení nelze použít pro celodenní pracovní poměr.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s odkazem na průběh správního řízení a zejména obsah lékařských posudků. S ohledem na žalobní námitky navrhla doplnění dokazování posudkem příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.
4. Krajský soud po doplnění dokazování o posudky PK MPSV v Ostravě a v Hradci Králové přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Rozhodující skutkové okolnosti zjišťoval krajský soud v první řadě ze správního (dávkového) spisu. Podává se z něj, že žalobce pobíral již od roku 2008 plný invalidní důchod, který byl od 1. 1. 2010 převeden podle nové právní úpravy na invalidní důchod pro invaliditu III. stupně. Po mimořádné lékařské prohlídce ze dne 2. 10. 2019 konstatovala lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení (OSSZ) Frýdek - Místek, že již nejde o invaliditu třetího stupně, ale o invaliditu druhého stupně s tím, že pracovní schopnost žalobce poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 50 %. Datum změny invalidity bylo stanoveno na 2. 10. 2019. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce bylo v posudku označeno zdravotní postižení uvedené v kapitole VII, položce 4b) přílohy k vyhlášce číslo 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity). V návaznosti na uvedený posudek žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 11. 2019 rozhodla

s účinností od 6. 1. 2020 o snížení výše invalidního důchodu na invalidní důchod druhého stupně. Proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2019 podal žalobce námitky, o kterých rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 3. 2020 tak, že námitky zamítla a rozhodnutí ze dne 27. 11. 2019 potvrdila. Žalovaná vycházela z posudku o invaliditě vypracovaného posudkovým lékařem žalované dne 18. 2. 2020, podle kterého je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce porucha zraku (těžká porucha vidění levého vrozeně-tupozrakého oka a lehká slabozrakost oka pravého) s tím, že se jedná o zdravotní postižení uvedené v kapitole VII., položce 4b) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 50 % (z rozpětí 40 % až 50 %). Žalobce podal proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2020 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud nechal posoudit zdravotní stav žalobce posudkovými komisemi MPSV v Ostravě a v Brně. PK MPSV v Ostravě dospěla ke shodnému závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je těžká tupozrakost levého oka se ztrátou prostorového vidění ve smyslu kapitoly VII., položky 4, písm. b) přílohy k předmětné vyhlášce, ale z daného rozpětí (40 % až 50 %) stanovila míru poklesu pracovní schopnosti na 40 %, neboť závažná porucha zrakových funkcí pravého oka prokázána nebyla (při očním vyšetření byla prokázána simulace postižení zraku). Ostatní zdravotní postižení (alergické onemocnění očních spojivek a nosní sliznice) a porucha psychiky nepovažovala posudková komise za natolik posudkově významná, aby byla důvodem ke stanovení horní hranice s tím, že byla a jsou léčitelná. Podle posudkové komise bylo uznání invalidity III. a II. stupně v minulosti posudkovým omylem, neboť nebylo dostatečně objektivizováno postižení zraku a simulace tak nebyla zjištěna. O nevidomost obou očí se nejednalo a nejedná. Také posudková komise v Brně dospěla ke shodnému závěru. V návaznosti na uvedené posudky Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 3. 2021, č. j. 19 Ad 13/2020- 52, žalobu zamítl. Podle odůvodnění rozsudku dospěl krajský soud k závěru, že oba posudky (PK MPSV ČR v Ostravě a v Brně) jsou úplné a přesvědčivé. Obě posudkové komise své závěry jednoznačně vysvětlily, zcela dostatečně a přesvědčivě se vypořádaly i s námitkami žalobce a soud jejich závěry považoval za zcela logické a přesvědčivé. Krajský soud uzavřel, že skutkový stav byl v dané věci zjištěn natolik, že nebylo nutné provádět další dokazování s tím, že u žalobce se k datu vydání napadeného rozhodnutí (18. 2. 2020) jednalo o invaliditu prvního stupně. Rozsudek nabyl právní moci dne 7. 5. 2021 a kasační stížnost proti němu podána nebyla.

6. Žalovaná zahájila nové řízení ve věci invalidního důchodu žalobce a dne 28. 6. 2021 posoudila zdravotní stav žalobce lékařka OSSZ Frýdek - Místek se závěrem, že hlavní příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je nadále porucha zraku - těžká porucha vidění levého vrozeně tupozrakého oka a lehká slabozrakost oka pravého. Míru poklesu pracovní schopnosti žalobce určila lékařka na 40 %. Žalovaná následně rozhodnutím ze dne 18. 11. 2021 snížila žalobci výši invalidního důchodu na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 7 248 Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí ze dne 18. 11. 2021 námitky, ve kterých poukazoval především na vyšetření v ambulanci očního lékaře ze dne 12. 6. 2019, při kterém byla podle jeho názoru prokázána porucha zrakové ostrosti zorného pole oboustranně. S dokumentací z tohoto vyšetření bylo podle žalobce manipulováno s tím, že u policie je zároveň prošetřováno zcizení a zneužití zdravotní dokumentace k posudkovým účelům. Manipulace byla provedena na CD nosiči, kde není záměrně publikováno pravé oko, aby procentní hodnocení pravého oka bylo nespravedlivě hodnoceno. Žalobce dále v námitkách uvedl, že není schopen celodenního pracovního poměru ani celodenní

soběstačnosti pro zvládání základních úkonů v péči o vlastní osobu. Jeho zdravotní stav se po 3 až 4 hodinách mění v praktickou slepotu obou očí. Na visu je závislý jeho psychický stav. Pro účely námitkového řízení byl žalobce posouzen lékařkou žalované, která v posudku ze dne 17. 2. 2022 dospěla ke shodnému závěru jako lékařka okresní správy sociálního zabezpečení. Také podle posudku žalované poklesla pracovní schopnost žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu toliko o 40 %, což odpovídá prvnímu stupni invalidity. Žalobce je podle posudku schopen vykonávat výdělečnou činnost s podstatně menšími nároky na smyslové schopnosti v menším rozsahu a intenzitě. Pracovní omezení spočívá ve vyloučení práce v rizikových provozech, s nároky na dobrý zrak a prostorovou orientaci, např. ve výškách, nad hloubkami, u pohyblivých strojů a řízení vozidel. Schopnost využít dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti jsou částečně zachovány, stejně tak schopnost rekvalifikace. Následně rozhodla žalovaná o námitkách žalobce napadeným rozhodnutím.

7. Krajský soud nechal přezkoumat zdravotní stav žalobce nejprve Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě. Z posudku ze dne 4. 8. 2022 a protokolu o jednání z téhož dne se podává, že posudková komise zasedala ve složení předseda, další lékař z oboru neurologie a tajemnice. Posudková komise se plně ztotožnila se závěry lékařek OSSZ a žalované, a to jak co do diagnózy příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, tak co do jeho hodnocení podle příslušné prováděcí vyhlášky a její přílohy. Posudková komise vycházela také z vyšetření ze dne 12. 6. 2019 ve Fakultní nemocnici v Ostravě a uvedla, že hodnocení zrakové ostrosti předpokládá vždy součinnost posuzovaného a je založeno na ochotě vyšetřovaného spolupracovat a udávat pravdivě, co je posuzovaný schopen na optotypech přečíst. Nejedná se tedy o objektivní vyšetření, neboť je zatíženo velkou mírou subjektivního hodnocení ze strany posuzovaného. Objektivně lze vyšetřit stav zrakového orgánu (oka), tj. vyšetřit na přístrojích střední segment oka, optická media, stav sítnice, evokované potenciály a elektrofyziologickou aktivitu sítnice a tam shledat případnou patologii s tím, že všechna tato vyšetření byla opakovaně bez patologie.
8. S ohledem na námitky žalobce zadal krajský soud zpracování srovnávacího posudku u posudkové komise v Hradci Králové, která dospěla ke shodnému posudkovému závěru. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce (ke dni vydání napadeného rozhodnutí) komise považuje poruchu zraku - tupozrakost levého oka, lehká krátkozrakost pravého oka, snížené prostorové vnímání. Posudková komise popsala vývoj zdravotního postižení žalobce tak, že žalobce netrpěl od narození žádnou vrozenou vadou zrakového orgánu, v roce 1975 byla jeho zraková ostrost ještě zcela v normě, v roce 1978 pak byla zjištěna tupozrakost levého oka. Tento nález je v korelaci s očním vyšetřením posuzovaného v dospělosti z dubna 2006. Především pro potíže se zrakem byl žalobce uznán částečně invalidním v roce 2003 a od roku 2008 pak plně invalidním. Při dalších očních vyšetřeních udával žalobce postupný pokles zrakové ostrosti, nicméně tato skutečnost byla shledána pouze při vyšetřeních zraku na optotypech a při vyšetřeních zorného pole. Posudková komise zdůraznila, že hodnocení zrakové ostrosti předpokládá vždy součinnost posuzovaného, je založeno na ochotě vyšetřovaného spolupracovat a udávat pravdivě, co je schopen na optotypech přečíst. Nejedná se tedy o objektivní vyšetření, neboť je zatíženo velkou mírou subjektivního hodnocení ze strany posuzovaného. Objektivně lze vyšetřit stav zrakového orgánu, tj. vyšetřit na přístrojích přední segment oka, optická media, stav sítnice, evokované potenciály a elektrofyziologickou aktivitu sítnice a tam shledávat případnou patologii, všechna tato vyšetření však byla opakovaně bez patologie. Žádným objektivním

vyšetřením, tj. vyšetřením, které není odvislé od přímé spolupráce posuzovaného (např. vyšetření stavu oka a sítnice odborným lékařem, elektrofyziologickým vyšetřením z 6/2019 a rovněž CT vyšetřením mozku z roku 2007) nebyla prokázána žádná patologie, která by podmiňovala udávané potíže ze strany posuzovaného. Posudková komise po prostudování zdravotnické dokumentace a zejména se zohledněním závěrů vyšetření z klinického očního pracoviště ve FN Ostrava neshledala přítomnost organického korelátu, který by podmiňoval tak závažné postižení zraku, které je žalobcem udáváno. Konečné hodnocení poklesu pracovní schopnosti (40 %) odůvodnila posudková komise tím, že nebyla prokázána závažná porucha zrakových funkcí pravého oka a vzhledem k funkčnímu postižení při základní diagnóze. Další zdravotní postižení nezpůsobují podle posudkové komise samostatně větší pokles pracovní schopnosti než rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Alergické onemocnění očních spojivek a nosní sliznice a porucha psychiky nejsou natolik posudkově významná, aby byla důvodem ke stanovení horní hranice, byla a jsou léčitelná. K hodnocení žalobce v minulosti posudková komise uvedla, že v očním vyšetření z listopadu 2007 je uveden perimetr defektní, ale se spoustou chyb, a tedy i chybným hodnocením. Lékař provádějící oční vyšetření v 11/2007 konstatuje, že vyšetření zorného pole obsahuje spoustu chyb, pokud lze vůbec hodnotit, objektivní oční vyšetření pak dle lékaře nevysvětluje snížený visus ani změny v perimetrickém vyšetření. Ačkoliv perimetrické vyšetření (vyšetření zorného pole) probíhá na lékařském přístroji, není objektivním vyšetřením, neboť je přímo závislé na ochotě a míře spolupráce ze strany vyšetřované osoby. Velký výskyt chybovosti zjištěný při perimetrickém vyšetření v 11/2007 však nesevčí o adekvátní spolupráci ze strany posuzovaného. Vysokou chybovostí se pak vyznačovala i perimetrická vyšetření z následujících let - např. 6/2009, 2/2011 - vždy vysoká chybovost a falešná negativita, které významně snižují přesvědčivost výsledku, při vyšetření očí pak stav nevysvětluje udávaný pokles zraku a zorného pole. Citace dalších perimetrických vyšetření v posudku tak PK MPSV nepovažuje za posudkově rozhodné, neboť tato vyšetření se vždy vyznačovala konstatovanou vysokou chybovostí a objektivní nález na očích nikdy nevysvětloval udávanou poruchu zorného pole. Podle posudkové komise bylo uznání invalidity III. a II. stupně v minulosti a přiznání průkazu osoby zdravotně postižené III. stupně posudkovým omylem, neboť nebylo dostatečně objektivizováno postižení zraku a simulace tak nebyla zjištěna, o nevidomost obou očí se nejednalo a nejedná. Posudková komise se také vyjádřila k tomu, že pokud by za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu volila poruchu osobnosti, zdravotní postižení by hodnotila podle kapitoly V, pol. 7 písm. b) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity s mírou poklesu pracovní schopnosti 35 %- Podle pracovní rekomandace není žalobce schopen práce s nutností prostorového vidění, ve výškách, u točících se strojů, v prostředí prašném a dráždivém oční spojivky a cesty dýchací. Je schopen práce v dělnických profesích s výše uvedenými omezeními, v nezkráceném pracovní úvazku, např. jako obsluha jednoduchých strojních zařízení, s tlačítkovým ovládáním, montáže a balení menších výrobků, úklidové práce v administrativních budovách apod. Je schopen rekvalifikace zaučením.

9. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí ve věci snížení výše invalidního důchodu na částku odpovídající prvnímu stupni invalidity. Jak je přitom zřejmé z podání účastníků a ze shora reprodukováných částí správního spisu, tak ze zákonných podmínek ovlivňujících výši invalidního důchodu byl v přezkoumávaném správním a navazujícím soudním řízení veden spor výhradně ohledně stupně invalidity žalobce.

10. Podle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně, b) jestliže poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně a c) jestliže poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu III. stupně.
11. Závěr o invaliditě příjemce invalidního důchodu (žalobce) a jejím stupni je vázán na posouzení jeho zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, což je věcí odborně medicínskou, k níž nemá soud potřebné odborné znalosti, a proto vychází z posudků subjektů, které těmito odbornými znalostmi disponují. Pro účely správního řízení jsou těmito subjekty ze zákona okresní správa sociálního zabezpečení a žalovaná, resp. jejich posudkoví lékaři (§ 8 odst. 1 a 9 zákona číslo 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) a pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění pak posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob podle § 4 odst. 2 téhož zákona Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Jednotlivé posudky, včetně posudku PK MPSV doplněného pro účely soudního řízení, pak správní soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá právě posudek PK MPSV zpravidla důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. V tomto směru je podstatné, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které žalobkyně namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti diagnózy. Samotný posudkový závěr o míře poklesu pracovní schopnosti přitom musí vycházet z pravidel nastavených vyhláškou o posuzování invalidity a její přílohy. Podstatné v tomto směru je, zda zdravotní postižení posuzovaného je takové povahy, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu. Toto zdravotní postižení pak posudkový lékař (komise) podřadí pod příslušnou položku přílohy k uvedené vyhlášce a stanoví míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí, případně zváží možnosti snížení či zvýšení hranic stanoveného rozpětí podle § 3 a § 4 předmětné vyhlášky. Budiž přitom zdůrazněno, že posouzení podřazení zdravotního stavu žadatele pod korespondující ustanovení vyhlášky (její přílohy), tzn. zhodnocení zdravotního stavu, určení rozhodujícího zdravotního postižení a přepočet procentní míry poklesu pracovní schopnosti, soud neprovádí, protože jde právě o ten typ odborné úvahy, již soud, který nedisponuje potřebnými znalostmi z oboru posudkového lékařství, nečiní sám, ale vychází z důkazu posudkem příslušné posudkové komise, ledaže by se jednalo o zcela evidentní, i laikovi zřejmou vadu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013 č. j. 6 Ads 11/2013-20 nebo ze dne 12. 6. 2014 č. j. 9 Ads 9/2014-23).
12. Ve vztahu k posuzování zdravotního stavu žalobce a jeho stupni invalidity je třeba dále zdůraznit, že stupeň invalidity žalobce byl již posuzován krátce před zahájením přezkoumávaného správního řízení v řízení před zdejším krajským soudem (sp. zn. 19 Ad 13/2020) se závěrem, že žalobce je invalidní v prvním stupni. Pro řízení ve věcech důchodového pojištění sice formálně neplatí překážka věci rozhodnuté a v obecné rovině není vyloučeno, aby se příjemce invalidního důchodu opakovaně domáhal vyššího stupně

invalidity ze stejných důvodů, na druhou stranu není úkolem správních orgánů ani soudu neustále opakovat již jednou vyslovené závěry. Přesto byl také v přezkoumávaném správním a navazujícím soudním řízení zdravotní stav žalobce řádně přezkoumán, a to vždy se shodným závěrem, že žalobce sice invalidní je, jedná se však „pouze“ o invaliditu prvního stupně. Všechny posudky se přitom shodly jak ohledně rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, tak ohledně její právní kvalifikace a konečné míry poklesu pracovní schopnosti. Co do označení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce a její kvalifikace jsou přitom posudky vydané v rámci tohoto řízení ve shodě s posudky vydanými v předchozích správních řízeních probíhajících v roce 2019, ve kterých byl žalobce shledán invalidní ve druhém stupni a za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byla rovněž označena tupozrakost levého oka a lehká krátkozrakost pravého oka s tím, že uvedené zdravotní postižení bylo podřazeno pod položku 4b) v rámci kapitoly VII přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity [*ztráta jednoho oka nebo ztráta vizu jednoho oka se závažnější poruchou zrakových funkcí na druhém oku (vizus roven nebo horší než 6/60, 0,10) nebo koncentrické zúžení zorného pole do 45 stupňů od bodu fixace nebo zraková ostrost s optimální korekcí snížena nejméně na 6/36 (0,16)*], pro kterou je stanoveno rozpětí poklesu pracovní schopnosti 40 % až 50 %. Toto podřazení zdravotního postižení žalobce se nejeví soudu jako zjevně nesprávné a neshledal důvod k jeho korekci. Stanovení dolní hranice daného rozpětí pak posudkové komise v tomto řízení odůvodnily tím, že - stručně řečeno - nebyla prokázána závažná porucha zrakových funkcí pravého oka. Také tyto závěry považuje krajský soud za řádně odůvodněné a přesvědčivé. Především PK MPSV v Hradci Králové na podkladě závěrů z vyšetření žalobce z předchozích let přesvědčivě a srozumitelně vysvětlila, že objektivní vyšetření byla opakovaně bez patologie a odůvodnila, proč nelze vyjít ze subjektivních údajů žalobce. Podle přesvědčení krajského soudu si posudková komise může takovou úvahu v rámci své odbornosti dovolit a krajský soud její závěry akceptuje.

13. Krajský soud uzavírá, že v soudním řízení byl jako správný potvrzen závěr žalované, že žalobce je (resp. byl v době vydání napadeného rozhodnutí) invalidní v prvním stupni, a jeho požadavky na ponechání invalidity vyššího stupně tak nejsou důvodné. Krajský soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
14. Právo na náhradu nákladů řízení nebylo možné přiznat žádnému z účastníků, protože v řízení neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá a žalované jej v tomto typu řízení přiznat podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nelze.
15. Žalobci byla usnesením krajského soudu ze dne 15. 12. 2022 ustanoven zástupce z řad advokátů, jehož odměnu a hotové výdaje hradí podle § 35 odst. 10 s. ř. s. stát; postupuje se přitom podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce nevyúčtoval své náklady, jak přislíbil u ústního jednání, přiznal mu soud náklady podle obsahu spisu, a to odměnu za zastupování žalobce v rozsahu 2 úkonů právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a účast u soudního jednání) po 1 000 Kč podle § 9 odst. 2 a § 7 bodu 3 advokátního tarifu, dále paušální náhradu hotových výdajů za uvedené úkony ve výši 600 Kč a náhradu za daň z přidané hodnoty ve výši 546 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 146 Kč budou zástupci žalobce vyplaceny z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

16. V posledním výroku rozhodl krajský soud, že Česká republika právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků (viz usnesení o ustanovení zástupce ze dne 15. 12. 2022) a žalovaná byla v řízení úspěšná, proto ani jednomu z nich nelze podle § 60 odst. 4 s. ř. s. uložit povinnost k náhradě nákladů řízení placených státem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. října 2023

JUDr. Martin Láníček
samosoudce